

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sen. zn. 29 NSČR 25/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.NSCR.25.2019.1

Číslo: 20/2022

Právní věta:

Lhůta k podání námitek proti zprávě pro oddlužení, uvedená v § 398a odst. 4 insolvenčního zákona, je lhůtou procesní; podání obsahující námitky proti zprávě pro oddlužení je včasné, je-li nejpozději posledního dne lhůty počítané od zveřejnění zprávy pro oddlužení podáno u soudu nebo odevzdáno orgánu, který má povinnost je doručit. K námitkám proti zprávě pro oddlužení podaným později než do 7 dnů od zveřejnění zprávy pro oddlužení v insolvenčním rejstříku, se nepřihlíží; tím není dotčeno právo účastníka insolvenčního řízení poukázat před rozhodnutím insolvenčního soudu podle § 404 nebo § 405 insolvenčního zákona na rozpor zprávy pro oddlužení se skutečnostmi věcně podloženými dosavadním obsahem spisu. Jestliže účastník insolvenčního řízení ve lhůtě uvedené v § 398a odst. 4 insolvenčního zákona uplatní námitky proti zprávě pro oddlužení pouze blanketní formou (tedy tak, že proti zprávě pro oddlužení podává námitky, které odůvodní později), nejde o řádně a včas uplatněné námitky proti zprávě pro oddlužení; k doplnění takových „námitek“ po uplynutí uvedené lhůty se nepřihlíží.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.05.2021

Spisová značka: 29 NSČR 25/2019

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Lhůta procesní [Lhůty], Námitky, Oddlužení (povolení, schválení)

Předpisy: § 398a IZ ve znění od 01.07.2017 do 31.05.2019

§ 404 IZ ve znění od 01.07.2017

§ 405 IZ ve znění od 01.07.2017 do 31.05.2019

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2016, sen. zn. [29 NSCR 118/2016](#), uveřejněné pod číslem 134/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2021, sen. zn. [29 ICdo 154/2020](#), uveřejněné pod číslem 40/2022 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zastavil řízení o dovolání proti druhému výroku usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 10 2018, odmítl dovolání proti části prvního výroku usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 10 2018, kterou byl potvrzen bod IV. výroku usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 7. 2018, o prohlášení konkursu na majetek dlužnice; ve zbývajícím rozsahu dovolání zamítl.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 13. 7. 2018, Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Odmítl námitku dlužnice (T. Ž.) proti zprávě o přezkumu jako bezdůvodnou (bod I. výroku).

[2] Schválil zprávu o přezkumu zveřejněnou dne 31. 5. 2018 (bod II. výroku).

[3] Neschválil oddlužení dlužnice (bod III. výroku).

[4] Prohlásil konkurs na majetek dlužnice, s tím, že bude projednáván jako nepatrný (body IV. a V. výroku).

2. K odvolání dlužnice Vrchní soud v Praze ve výroku označeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodech III. a IV. výroku (první výrok) a rozhodl, že soudkyně V. Š. (dále jen „V. Š.“) není vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené u insolvenčního soudu pod označenou spisovou značkou (druhý výrok).

3. Odvolací soud vyšel z toho, že:

[1] Usnesením ze dne 26. 2. 2018 insolvenční soud zjistil úpadek dlužnice a povolil jeho řešení oddlužením.

[2] Do insolvenčního řízení se přihlásili tři věřitelé s pohledávkami v celkové výši 1 077 459 Kč. Věřitelka č. 3 M. D. vzala přihlášku pohledávky v celkové výši 7 865 Kč zpět v částce 1 210 Kč dne 27. 4. 2018. Věřitelka č. 1 K. Ž. vzala přihlášku pohledávky ve výši 234 059 Kč v celém rozsahu zpět dne 23. 7. 2018.

[3] V majetkové podstatě dlužnice jsou sepsány pohledávky za J. K. (dále jen „J. K.“) z titulu bezdůvodného obohacení, a to pohledávka ve výši 83 402,50 Kč, dlužnici (nepravomocně) přiznaná rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 31. 10. 2017, a pohledávka ve výši 136 000 Kč, která je předmětem řízení vedeného u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 15 C 25/2017. Majetkovou podstatu dále tvoří podíl o velikosti ½ na specifikované nemovité věci, jehož hodnota určená znaleckým posudkem činí 350 000 Kč.

4. Odvolací soud – vycházející z ustanovení § 395 odst. 1 a 2, § 398a, § 405 odst. 1 a 2 a § 410 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – přitakal insolvenčnímu soudu v závěru o neschválení povoleného oddlužení, když dlužnice nedisponuje majetkem ani příjmy, které by zajišťovaly uspokojení nezajištěných věřitelů alespoň v rozsahu 30 % jejich pohledávek. Uvedl, že 30 % pohledávek nezajištěných věřitelů představuje částku 253 020 Kč a při oddlužení plněním splátkového kalendáře by dlužnice byla schopna uhradit věřitelům pouze částku 73 020 Kč. Při oddlužení zpeněžením majetkové podstaty by bylo třeba od hodnoty podílu na nemovitosti ve vlastnictví dlužnice odečíst hotové výdaje a odměnu insolvenčního správce. Podle odvolacího soudu

nelze ani s dostatečnou jistotou odhadnout dobytost pohledávek dlužnice za J. K. Zdůraznil, že dlužnice nesouhlasila s návrhem insolvenčního správce na kombinaci obou způsobů oddlužení.

5. Závěrem odvolací soud uvedl, že námitky proti obsahu zprávy o přezkumu a zprávy pro oddlužení mohou být podány pouze ve lhůtě 7 dnů od zveřejnění zpráv, s tím, že jde o lhůtu procesní a propadnou. Projednání zprávy pro oddlužení a zprávy o přezkumu je ovládáno zásadou koncentrace, proto nelze projednat jiné než včas uplatněné námitky. Podáním ze dne 6. 6. 2018 dlužnice uplatnila námitku, kterou však neodůvodnila. Podáním ze dne 26. 6. 2018 pak uplatnila nové námitky, k nimž insolvenční soud správně (jako k opožděně podaným) nepřihlížel.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti usnesení odvolacího soudu (v celém jeho rozsahu) podala dlužnice dovolání, v němž namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci [dovolací důvod dle § 241a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“)], a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Přípustnost dovolání vymezuje ve smyslu § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, jakož i otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu.

Konkrétně jde o tyto otázky:

[1] Z jakých důkazů má soud vycházet při posuzování uspokojení věřitelů v rozsahu nejméně 30 % jejich pohledávek?

[2] V jakém rozsahu může insolvenční soud sám přezkoumávat zprávu o přezkumu a zprávu pro oddlužení dle § 398a insolvenčního zákona?

[3] Lze doplňovat námitky podané proti zprávě pro oddlužení?

7. Dovolatelka namítá, že soudy obou stupňů se při hodnocení její ekonomické situace odchýlily od ustálené judikatury Nejvyššího soudu (blíže neoznačené), když nezkoumaly komplexně její majetkovou situaci. Zejména se nevypořádaly s rozpornými znaleckými posudky o hodnotě podílu dovolatelky na nemovitosti. Poukazuje na to, že podle posudku, který připojila k návrhu na oddlužení, činí hodnota jejího podílu na nemovité věci 600 000 Kč (oproti částce 350 000 Kč určené Ing. M. v posudku vyhotoveném pro insolvenčního správce). Dále soudům vytýká, že nepřihlédly k její pohledávce za J. K., přestože jde o nárok co do základu důvodný. Dovolatelka rovněž tvrdí, že žádné ustanovení insolvenčního zákona ani občanského soudního řádu „neobsahuje nemožnost námitky doplnit, respektive možnost soudu nepřihlédnout k doplnění odůvodnění námitky, která byla podána ve lhůtě“. S odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu dovolatelka uvádí, že je běžnou praxí činit blanketní úkony, které jsou doplňovány v soudem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě, o níž procesní strana požádá. Podle dovolatelky by na základě výkladu soudů obou stupňů nebylo ani možné prodloužit insolvenčnímu správci lhůtu pro podání zprávy pro oddlužení ve smyslu § 398a insolvenčního zákona. Dovolatelka nesouhlasí též se závěrem odvolacího soudu o nepodjatosti soudkyně V. Š.

8. Insolvenční správce ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, maje napadené rozhodnutí odvolacího soudu za správné. Dále míní, že dovolání je opožděné, když rozhodnutí odvolacího soudu bylo doručeno zveřejněním v insolvenčním rejstříku (8. 10. 2018) a dovolatelka podala dovolání dne 10. 1. 2019.

III.

Přípustnost dovolání

9. S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (srov. bod 2., části první článku II. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

10. Nejvyšší soud se nejprve zabýval námitkou insolvenčního správce o opožděnosti dovolání. Ze spisu plyne, že rozhodnutí odvolacího soudu bylo dovolatelce doručeno (zvláště) dne 19. 11. 2018, a dovolatelka podala dovolání dne 10. 1. 2019. Dovolání je tudíž včasné (podané ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí). V argumentaci na téma doručení rozhodnutí jeho zveřejněním v insolvenčním rejstříku (8. října 2018) insolvenční správce zjevně přehlíží, že lhůta k podání dovolání začala dovolatelce běžet ode dne, kdy jí bylo rozhodnutí doručeno zvláštním způsobem (§ 74 odst. 2 insolvenčního zákona).

11. V rozsahu, v němž směřuje proti druhému výroku usnesení, kterým vrchní soud rozhodl, že soudkyně V. Š. není vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené u insolvenčního soudu, Nejvyšší soud řízení o dovolání zastavil podle § 243b věty před středníkem a § 104 odst. 1 věty první o. s. ř. Rozhoduje-li vrchní soud o vyloučení soudce krajského soudu, není jeho rozhodnutí rozhodnutím odvolacího soudu (ve smyslu § 16 o. s. ř. jde o rozhodnutí „nadřízeného“ soudu). K pojmu „nadřízený“ soud srov. dále stanovisko pléna Nejvyššího soudu z 27. 6. 1996, [Plsn 1/96](#), uveřejněné pod číslem 48/1996 Sb. rozh. obč. Funkční příslušnost k projednání dovolání proti rozhodnutí „nadřízeného“ soudu občanský soudní řád neupravuje, přičemž nedostatek funkční příslušnosti je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Skutečnost, že nadřízený soud je shodou okolností současně i odvolacím soudem vůči soudu, o jehož soudci rozhoduje, zde není rozhodná. Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2001, sp. zn. [29 Odo 641/2001](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 10, ročník 2001, pod číslem 129 (které je, stejně jako další níže zmíněná rozhodnutí Nejvyššího soudu, dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu).

12. Dovolatelka napadá usnesení odvolacího soudu i v té jeho části, kterou potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodu IV. výroku o prohlášení konkursu na majetek dlužnice. Ve vztahu k tomuto výroku však dovolatelka způsobem odpovídajícím požadavku § 241a odst. 2 o. s. ř. nevymezila důvod přípustnosti dovolání (výše označené právní otázky se tohoto výroku zjevně netýkají) a ohledně tohoto výroku dovolatelka v dovolání žádným způsobem ani neargumentuje. V tomto rozsahu proto Nejvyšší soud bez dalšího odmítl dovolání podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. K vymezení přípustnosti dovolání srov. především usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. [29 Cdo 2394/2013](#), uveřejněné pod číslem 4/2014 Sb. rozh. obč., jakož i stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 45/16](#), uveřejněné pod číslem 460/2017 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu. Výrok o prohlášení konkursu na majetek dlužníka má povahu výroku závislého na výroku o neschválení oddlužení. V režimu ustanovení § 242 odst. 2 písm. a/ o. s. ř. by tedy byl automaticky odklizen (zrušen), kdyby Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným a důvodným v rozsahu, v němž odvolací soud napadeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu ve výroku o neschválení oddlužení. To však nic nemění na skutečnosti, že směřuje-li dovolání i proti tomuto výroku, nemůže být přípustné, jestliže neobsahuje žádné důvody, pro které by nemohl samostatně obstát výrok o prohlášení konkursu. Srov. k tomu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2011, sen. zn. [29 NSČR 12/2011](#), uveřejněné pod číslem 110/2011 Sb. rozh. obč., jakož i (k přípustnosti dovolání) důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2013, sen. zn. [29 NSČR 45/2010](#), uveřejněného pod číslem 86/2013 Sb. rozh. obč.

13. V rozsahu, v němž dovolání směřuje proti té části napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud potvrdil usnesení insolvenčního soudu ve výroku o neschválení oddlužení, může být dovolání

přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř.).

14. Důvod připustit dovolání pro řešení otázky ad 1/ (týkající se dostatečnosti nabídky dlužnice pro realizaci oddlužení) Nejvyšší soud neshledal. Napadené rozhodnutí je totiž v posouzení předpokladů pro schválení oddlužení souladné s judikaturou Nejvyššího soudu. Konkrétně jde o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. září 2010, sen. zn. [29 NSČR 6/2008](#), uveřejněné pod číslem 61/2011 Sb. rozh. obč., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2011, sen. zn. [29 NSČR 20/2009](#), uveřejněné pod číslem 113/2011 Sb. rozh. obč., a o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2011, sen. zn. [29 NSČR 1/2009](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročník 2012, pod číslem 10.

15. Dospěl-li odvolací soud k závěru, že nezajištění věřitelé, kteří nesouhlasili s nižším plněním, neobdrží na úhradu svých pohledávek v oddlužení alespoň plnění v rozsahu 30 % (v souhrnu částku 253 020 Kč) ani při oddlužení splátkovým kalendářem (při deklarovaných příjmech bude dlužnice schopna uhradit jen částku 73 020 Kč), ani při oddlužení zpeněžením majetkové podstaty (jejíž hodnota činí 350 000 Kč), a na tomto základě povolené oddlužení neschválil, pak se od označené ustálené judikatury Nejvyššího soudu nijak neodchýlil.

16. Vytýká-li dovolatelka soudům nižších stupňů, že nepřihlédly k posudku, jímž prokazovala hodnotu svého majetku ve výši 600 000 Kč, ani k pohledávce za J. K., pak přehlíží, že nesprávná (neúplná) skutková zjištění nejsou způsobilým dovolacím důvodem (§ 241a odst. 1 o. s. ř.). Nadto platí, že ani samo hodnocení důkazů (opírající se o zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 132 o. s. ř.) nelze úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem (srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2011, sen. zn. [29 NSČR 29/2009](#), uveřejněného pod číslem 108/2011 Sb. rozh. obč., včetně tam zmíněného odkazu na náleží Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1997, sp. zn. [IV. ÚS 191/96](#), uveřejněný pod číslem 1/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

17. Nejvyšší soud nemá rovněž důvod připustit dovolání k vyřešení otázky ad 2/ ve vztahu k přezkoumání zprávy o přezkumu insolvenčním soudem, když na jejím řešení napadené rozhodnutí nespočívá. Odvolací soud se totiž zabýval hodnocením námitek podaných proti zprávě pro oddlužení z pohledu jejich odůvodnění a včasnosti.

18. Dovolání je však přípustné pro zodpovězení otázky ad 2/ (ve vztahu k přezkoumání zprávy pro oddlužení insolvenčním soudem) a otázky ad 3/ (k problematice námitek proti zprávě pro oddlužení), dovolacím soudem dosud neřešených.

IV. Důvodnost dovolání

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

20. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

21. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 5. 2019, jež platila v době zahájení insolvenčního řízení dlužnice (15. 2. 2018) i v době vydání napadeného rozhodnutí odvolacího soudu (5. 10. 2018):

(1) Zprávu pro oddlužení s návrhem na způsob řešení oddlužení předloží insolvenční správce insolvenčnímu soudu spolu se zprávou o přezkumu podle § 410 odst. 2 ve lhůtě podle § 136 odst. 2 písm. f/.

(2) Insolvenční správce ve zprávě pro oddlužení zhodnotí předpokládané plnění věřitelům při realizovaných způsobech oddlužení, připojí k ní znalecký posudek, je-li v majetkové podstatě nemovitá věc; navrhuje-li insolvenční správce provést oddlužení plněním splátkového kalendáře, připojí rovněž propočtení předpokládaného uspokojení nezajištěných věřitelů a návrh distribučního schématu splátkového kalendáře pro jednotlivé nezajištěné věřitele a vyjádří se také k návrhu dlužníka podle § 398 odst. 4.

(3) Insolvenční soud přezkoumá zprávu o přezkumu a zprávu pro oddlužení a odstraní zpravidla po slyšení insolvenčního správce chyby a nejasnosti v nich obsažené.

(4) O zprávě o přezkumu a o zprávě pro oddlužení po jejich úpravě uvědomí insolvenční soud účastníky řízení tím, že tyto zprávy zveřejní vyhláškou. Současně je uvědomí o tom, že do 7 dnů od zveřejnění zprávy o přezkumu a zprávy pro oddlužení v insolvenčním rejstříku mohou proti nim podat námitky; námitky nelze uplatnit vůči popěrnému úkonu.

(5) Stejnopis námitek podle odstavce 4 doručí insolvenční soud insolvenčnímu správci k doplnění přezkoumání přihlášených pohledávek či k opravě zprávy o přezkumu nebo k opravě zprávy pro oddlužení a určí mu k tomu lhůtu, která není delší než 10 dnů; odstavce 1 a 2 a § 410 odst. 2 se použijí obdobně. Neshledá-li insolvenční správce námitky důvodnými, sdělí to insolvenčnímu soudu ve stejné lhůtě.

(6) Insolvenční soud rozhodne o námitkách nejpozději v rozhodnutí podle § 404 nebo 405; za účelem projednání námitek může insolvenční soud též nařídít jednání, ke kterému předvolá dlužníka, insolvenčního správce, věřitelský výbor a věřitele, kteří podali námitky. Proti rozhodnutí o námitkách není odvolání přípustné.

(...)

22. Ve skutkové rovině nebylo sporu o tom (ani dovolání nezpochybňuje), že zprávu pro oddlužení, vyhotovenou insolvenčním správcem 15. 5. 2018, zveřejnil insolvenční soud v insolvenčním rejstříku dne 31. 5. 2018 v 13.11 hodin (B-5) a že dlužnice podáním datovaným 5. 6. 2018, došlým insolvenčnímu soudu 6. 6. 2018 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne v 10.44 hodin), sdělila insolvenčnímu soudu, že ve smyslu ustanovení § 398a odst. 4 insolvenčního zákona podává námitku „proti zprávě pro oddlužení zveřejněné v insolvenčním rejstříku dne 31. 5. 2018“ a žádá o poskytnutí přiměřené lhůty „k podrobnému odůvodnění podané námitky“ (B-8). Insolvenční soud již dlužnici žádnou lhůtu k odůvodnění námitek neurčil a dlužnice námitky odůvodnila podáním datovaným 25. 6. 2018, došlým insolvenčnímu soudu 26. 6. 2018, zveřejněným v insolvenčním rejstříku 28. 6. 2018 v 10.07 hodin.

23. Jakkoli ustanovení § 398a insolvenčního zákona (v odstavci 4 ani jinde) výslovně nepojmenovává následek, jenž se pojí s později (než ve lhůtě 7 dnů od zveřejnění zprávy pro oddlužení v insolvenčním rejstříku) podanými námitkami (srov. např. § 298 odst. 3 větu první, část věty za středníkem insolvenčního zákona), jde o ustanovení formulované obdobně jako např. lhůta k námitkám proti konečné zprávě (srov. § 304 odst. 2 insolvenčního zákona). Přitom i při výkladu institutu konečné zprávy v insolvenčním zákoně se Nejvyšší soud přihlásil (v usnesení ze dne 28. 7. 2016, sen. zn. [29 NSČR 118/2016](#), uveřejněném pod číslem 134/2017 Sb. rozh. obč.) k výkladu, který podal k institutu konečné zprávy v zákoně č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Ten zahrnuje i závěr, podle něhož se k později (než v určené patnáctidenní lhůtě) podaným námitkám proti konečné

zprávě nepřihlíží; tím však není dotčeno právo účastníků řízení poukázat při jednání o konečné zprávě, popřípadě v rámci odvolání podaného proti usnesení o schválení konečné zprávy, na rozpor konečné zprávy se skutečnostmi plynoucími z obsahu spisu (tedy se skutečnostmi věcně podloženými dosavadním obsahem spisu, nikoli s nedoloženými tvrzeními).

24. Ve stejném duchu je namístě vykládat i úpravu obsaženou v § 398a odst. 4 insolvenčního zákona. Platí tedy, že k námitkám proti zprávě pro oddlužení podaným později než do 7 dnů od zveřejnění zprávy pro oddlužení v insolvenčním rejstříku, se nepřihlíží; tím není dotčeno právo účastníka insolvenčního řízení poukázat před rozhodnutím insolvenčního soudu podle § 404 nebo § 405 insolvenčního zákona na rozpor zprávy pro oddlužení se skutečnostmi věcně podloženými dosavadním obsahem spisu.

25. Závěr, že k opožděně podaným námitkám se nepřihlíží, plyne i z toho, že jen se včasnými námitkami se pojí (pro účely jejich vypořádání) postupy uvedené v 398a odst. 5 a 6 insolvenčního zákona (opožděně uplatněným námitkám nepřiznává insolvenční zákon žádné účinky). Přitom Nejvyšší soud (stejně jako odvolací soud) nemá pochybnosti o tom, že lhůta k podání námitek proti zprávě pro oddlužení je lhůtou procesní; podání obsahující námitky proti zprávě pro oddlužení je (proto) včasné, je-li nejpozději posledního dne lhůty počítané od zveřejnění zprávy pro oddlužení podáno u soudu nebo odevzdáno orgánu, který má povinnost je doručit.

26. Výše formulované závěry odpovídají tomu, že smyslem právního institutu lhůty obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích, urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. [III. ÚS 545/99](#), uveřejněný pod číslem 18/2000 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

27. Nejvyšší soud se ztotožňuje i se závěrem odvolacího soudu, podle něhož musí být z obsahu podaných námitek zřejmé, jaké konkrétní výhrady se jimi uplatňují proti zprávě pro oddlužení. Po uplynutí lhůty k podání námitek již nelze úspěšně namítat takovou obranu, která nebyla uplatněna ve včasných námitkách (uplatňovat nová tvrzení o skutkových okolnostech).

28. V dané věci se výše uvedené závěry promítají tak, že námitky dovolatelky proti zprávě pro oddlužení datované 5. 6. 2018 a doručené insolvenčnímu soudu 6. 6. 2018 nebyly odůvodněny, a proto nebyly způsobilým podkladem pro jejich přezkoumání v námitkovém řízení. Doplnila-li dovolatelka námitky podáním datovaným 25. 6. 2018, doručeným insolvenčnímu soudu 26. 6. 2018, jde o námitky nové a uplatněné opožděně, když lhůta k jejich podání uplynula 7. 6. 2018. Odvolací soud tedy nepochybil, když uzavřel, že k opožděně podaným námitkám dovolatelky nelze přihlížet (nejde o námitky nedůvodné, jak dovodil insolvenční soud).

29. Argumentace dovolatelky, vycházející z oprávnění účastníků řízení podat blanketní opravný prostředek, je lichá. Námitky dle § 398a odst. 4 insolvenčního zákona totiž nejsou opravným prostředkem proti zprávě pro oddlužení. Jinak řečeno, jestliže účastník insolvenčního řízení ve lhůtě uvedené v § 398a odst. 4 insolvenčního zákona uplatní námitky proti zprávě pro oddlužení pouze blanketní formou (tedy tak, že proti zprávě pro oddlužení podává námitky, které odůvodní později), nejde o řádně a včas uplatněné námitky proti zprávě pro oddlužení; k doplnění takových „námitek“ po uplynutí uvedené lhůty se nepřihlíží.

30. K námitce dovolatelky týkající se přezkumu zprávy pro oddlužení insolvenčním soudem lze doplnit, že zprávu pro oddlužení přezkoumává insolvenční soud i tehdy, pokud proti ní nebyly podány žádné námitky (srov. § 398a odst. 3 insolvenčního zákona).

31. Jelikož se dovolatelce prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu a jeho obsahového

vymezení nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu co do závěru o opožděnosti námitek proti zprávě pro oddlužení a Nejvyšší soud neshledal ani jiné vady řízení, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), dovolání v tomto rozsahu podle § 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř. zamítl.

32. Nejvyšší soud nepřehlédl, že v průběhu dovolacího řízení insolvenční soud usnesením ze dne 5. 8. 2020 rozhodl o rozvrhu a usnesením ze dne 25. 9. 2020, jež nabylo právní moci dne 24. 10. 2020, zrušil konkurs po splnění rozvrhového usnesení. Usnesením ze dne 23. 11. 2020, zprostil insolvenční soud insolvenčního správce funkce. Tuto okolnost však Nejvyšší soud neměl za překážku, která by bránila zabývat se podaným dovoláním v této věci.